

ud af Sagen. Endvidere har Regjeringen selv forelagt et Forslag om Forandring af den almindelige Fattiglovgivning, hvis §§ 71 og 72 sige noget Vignende, idet de hen-tyde til, at naar Folk have været forsørgede saa og saa længe eller have været i en af Regjeringen anerkjendt Sygekasse saa og saa længe, skal den Hjælp, de faae efter en bestemt Aldersgrændse, ikke regnes som Fattighjælp. Naar dette kan lade sig gjøre, mine Herrer, er jeg ogsaa paa det Rene med, at dette Lovforslag maa kunne sættes igjennem, naar der blot er en oprigtig, god og ærlig Villie til Stede. — Et æret Medlem af Thinget har ved en tidligere Veilighed ogsaa udtalt sig temmelig fordelagtigt om Forslaget, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Vriz), der, saavidt jeg veed, tillige er Medlem af Borgerrepræsentationen og derfor i særlig Grad maa have Kjendskab til disse Forhold. Det ærede Medlem var temmelig velvillig stemt for Forslaget, men han var noget bange for at gaa for vidt i denne Retning, idet han mente, at man ad denne Vej let vilde kunne slippe Befolkningens Bestræbelser for at holde sig selv oppe. Ja, hvis man gik for vidt, kan der vel være Tale om Sligt, og saa kan der være nogen Mening i denne Frygt; men det er jo netop derom Sagen dreier sig, nemlig om man kan gaa saa vidt, som vi forlange, eller muligvis endnu videre eller ikke saa vidt. Jeg har nu mærkelig nok den samme Grund til at gaa saa vidt, som Forslaget foreslaar, som det ærede Medlem anførte for sin Frygt, nemlig at støtte Befolkningens Bestræbelser for at holde sig selv oppe. Nu er jo nemlig Forholdet dette, at faar en Mand blot en eneste Gang, om det kun er i en 8 eller 14 Dages Tid, Sygehjælp ved at blive indlagt paa et Hospital eller paa lignende Maade, saa kan han ikke, med mindre han da ser sig i Stand til at tilbagebetale Hjælpen, komme til at staa paa egne Ben. Det er netop det, vi skal arbeide hen til, at hans Bestræbelser for at holde sig oppe paa samme Trin som sine Medborgere, ikke skal trykkes, fordi han maaftte en eneste Gang i sit Liv kommer til at nyde en Smule Understøttelse i Sygdomstilfælde af det Samfund, han tilhører. Det er netop den Uretfærdighed, som er til Stede, at en Mand, som en eneste Gang i sit Liv bliver nødsaget til at søge Understøttelse, hvad enten det nu sker paa Grund af Sygdom eller Arbeidsløshed eller hvilket andet Forhold, det kan være, skal være stillet ganske paa samme Maade som den, der hele sit Liv igjennem har nydt Under-

støttelse, og at det skal være ham umuligt, med mindre de kommunale Autoriteter ville gaa ind derpaa, eller han ser sig i Stand til at tilbagebetale, hvad han har faaet, paany at komme til at staa paa egne Ben med alle sine borgerlige Rettigheder i Behold. Vi have altsaa begge den samme Grundtanke, at man skal vogte sig for at svække hos Individet Bestræbelsen for at holde sig oppe blandt Medborgerne, men vi se forskjelligt paa Forholdene. Jeg tror, at mangen Gang bliver Bestræbelsen netop svækket, fordi en Mand alene ved et enkelt Uheld kan blive ude af Stand til at opretholde den frie Borgers Ret, naar han da ikke er i Besiddelse af klingende Mønt, og at Forholdene ere saaledes, at Mange, blot ved at det Mindste støder til, maa ty til offentlig Understøttelse. At en Mængde Folk ere saaledes stillede, at de let komme under Fattigvæsenet, og ved ekstraordinære Veiligheder ligesrem ere nødte til at forlange Understøttelse, er let at bevise, og jeg skal tillade mig med nogle ganske saa Tal at sætte de Herrer en lille Smule ind i de Forhold, hvorunder den arbejdende Klasse lever. Ganske vist ere disse Tal tagne fra Kjøbenhavn alene, idet jeg ikke har Kjendskab til, hvorledes Forholdene ere paa Landet, men jeg skal dog gjøre den Bemærkning, at saavidt mig bekendt ere Forholdene betydelig bedre der, idet de Fattiges Kasse hidrager overordentlig meget til, at Folk der ikke saa let komme under Fattigvæsenet som her i Kjøbenhavn.

Al samtlige Haandværkere og Arbeidsmænd i Kjøbenhavn have ca. 23,800 eller ca. 60 pCt. en aarlig Indtægt, der varierer fra 400 til 800 Kr. aarlig. Af disse ca. 23,800 Arbeidere ere ca. 11,700, eller ca. 49 pCt. Familieforsørgere. Familiernes Størrelse fordeler sig paa følgende Maade: Ca. 8,300 Familier ere paa 2 à 4 Personer, ca. 3,000 Familier paa 5 à 7 Personer og ca. 400 Familier paa over 7 Personer. Alle disse Familier have jo, som jeg før tillod mig at bemærke, en aarlig Indtægt af fra 400 til 800 Kr. Det vil altsaa kunne forstaaes, at naar det ser saaledes ud, skal der ikke megen Forhindring til, for at en Mand bliver nødte til at henvende sig til det Offentlige om at faae en Understøttelse. Og tænk dem, at der gives Familier paa over 7 Personer, der kun have en aarlig Indtægt af 400 Kr., og at der gives Familier paa 5 à 7 Personer, der kun have en aarlig Indtægt af 4—800 Kr. Man vil altsaa kunne forstaa, at for saa vidt der støder det allermindste Uheld til i Samfundet, enten i den ene eller den anden Retning, saa vil det være til-